Marian MELINTE
FEMEIA CU SĂRURILE

Meda intrase într-un somn din acela adânc, de douăzeci de ore, din care se trezea epuizată, cerea de mâncare şi cerea de citit, mult, foarte mult. Urcam atunci în pod, dădeam pânza aceea la o parte şi scoteam din lada mare de răchită un braţ de cărţi vechi, prăfuite. Unele, aruncate acolo deschise, erau acum ţepene ca nişte mumii. Prin praful ridicat, o lance se înfigea în vraful de cărţi şi ochii ghiceau sub pata ovală de lumină o majusculă aurită, spiralată, fastuoasă, scumpă. Le alegeam pe cele mai frumoase sau luam la întâmplare, dar cărţile păreau că nu se mai termină.
Demult, taică-său o trimisese la Viena să studieze. Ea se întoarse de acolo obosită, plictisită de viaţă şi-şi puse otravă în două rânduri. Era cam sucită, aşa zicea lumea. Bătrânii gândiră că ar fi o afacere bună să ne căsătorească. Adevărul e că ne înţelegeam bine, cu toate că eu eram cam necopt, nu legam două idei, dar ei asta îi plăcea. De aceea, poate, pe mine nici nu m-au trimis la şcoli. Începusem să mergem la teatru. La teatru toată lumea ne saluta, Meda mă ţinea de braţ şi zâmbea plictisită, aştepta stingerea luminilor şi uita de toate, de întrebările stupide ale cunoscuţilor, puse pe un evident ton de bătaie de joc, aşa cum ai întreba un prunc care abia începe să înţeleagă: “Ce mai faceţi, domnule?”
De la o vreme, am simţit o schimbare în purtarea ei: îmi cerea să rămânem acasă, citea; începusem să ne simţim bine amândoi. Din acea perioadă, cea mai frumoasă a vieţii noastre împreună, avem şi fotografiile de la mare. Meda era foarte frumoasă. Am redescoperit fotografiile acum câţiva ani, una din ele o port mereu în buzunar: deasupra apei puţin peste genunchi, mâna dreaptă îi atârnă leneş, din vârful degetelor începe pata albă, un nor curgând spre suprafaţa apei.
Tata ne-a dat nouă casa cea veche. O avea şi el de la bunicul meu, despre care ştiţi poate mai multe decât mine, fiindcă despre aşa-zisul său talent s-a scris destul. Şi cred că s-a şi exagerat. În afară de mobile, pensule, lada cu cărţi şi pânza care o acoperă, prima lui încercare la «Femeia cu sărurile», bunicul nu a lăsat nimic. A vândut sau a donat totul şi a plecat în lume. Se temea parcă de ceva. Fusese un om de treabă, iubea grădinăritul şi reuşise câteva altoiri interesante.
Uneori, sus, culegeam cu penseta din jurul lăzii oscioare albe pe jumătate îngropate în praf, dar mâna nu ajungea totdeauna deasupra paharului. Atunci când un maxilar sau o vertebră cădeau totuşi în pahar, îmi făcea mare plăcere să le privesc. Aşezam paharul pe mijlocul pânzei, deasupra frunţii Femeii, scoteam din ladă o carte şi o deschideam lângă măsuţa pe care, într-o farfurioară de porţelan albastru, sclipeau sărurile şi rămâneam asemeni ei, sprijinindu-mi fruntea în palma stângă, albă şi rece. Vraja se risipea atunci când, auzind uşa deschizându-se jos, semn că Meda se trezise, mă ridicam şi aşezam paharul la locul lui, într-o firidă, trăgeam pânza peste cărţi şi coboram din semiîntuneric cu braţul încărcat.
Alteori o aşteptam în grădină şi îi întindeam mâna a chemare de-ndată ce apărea, o duceam pe braţe spre masa pregătită, alături de care, în iarbă, aşteptau blestematele de cărţi. Începusem să le urăsc, mi-o răpiseră, o stingeau...
Observ cu surprindere că de câteva luni Meda doarme tot mai mult. Sunt hotărât să vând casa şi să plecăm undeva, departe. Încep să mă tem, casele vechi mă sperie, mi-e dor de libertate, de întins. Vizita de ieri m-a pus pe gânduri: de ce o sumă atât de mare? Azi i-am dus şi sus, el dorea să vadă starea acoperişului. Ea a descoperit într-o clipă firida şi a dorit să afle ceva. Nu i-am mai răspuns pentru că degetele ei atinseră paharul şi aveau aura cunoscută. Frânturi din ce s-a întâmplat cândva sau din ce s-ar fi putut întâmpla, imagini statice cunoscute sau nemaivăzute, sunete grave, armonii ireale, toate se învălmăşeau şi porneau spre degetele acelea. Mâna femeii îmi atinse umărul: “Nu vă simţiţi bine? Sunteţi palid...” Mâna era grea şi

am ştiut că mă voi prăbuşi. Meda se stinse în aceeaşi clipă, aflam cu toată fiinţa... Buzele mi se afundară în praf, întunericul gros sclipi de câteva ori, apoi se linişti.

("Paradox" [nr. 8], 1982)